

Ivan Albreht:

Poet.

Jaz hočem — to, le to je vera moja,
 ki polje v duši, v krvi in v očeh!
 Jaz hočem radosti, mladosti, smeha,
 zveličanja, trpljenja, greha,
 da raziskri se slast v valeh,
 življenja slast, ta himna boja!

O, maloverni — to je hip:
 življenja večnega spoznanje,
 življenju zdaj moj duh se klanja,
 življenju silnemu: to je svetosti!

O, deca bedna, iščete poeta,
 ki vam zapoje dan in luč,
 da do nebeške sreče ključ —
 otroci plahi, iščete poeta?

Kaj bi s poeti, s sanjami, vzdihljaji,
 kaj s slikami v nebeškem raji!
 Življenje samo, pesem brez imena,
 pokaže, če je prav zapeta,
 skrivnostni pot na vrt Edena . . .

Jaz hočem, hočem — to je vera moja!
 In kadar se metulj igra s cvetlico,
 in kadar solnce me poljublja
 in ptica srečo mi objublja
 spomladi lahno venomer: Kuku —
 In spet: Kuku — In spet . . . in spet,
 zaraja pred menoj ves svet . . .
 in sreča v duši in ponos!
 Pa če sem nag, steptan in bos,
 pomislim v smeh: Sem pač poet.

